

Justinas Marcinkevičius

PAJŪRIO ATVIRUKAI

1. Neringa

Nardanti saulės ir jūros
delnuos, žuvie auksažvyne,
iškėlus auksinę
Nidos kopų karūną:
dvasią, tylos apsvaigintą,
kaip smiltelę neši
ilgesinga dangaus
ir marių, mėlyne
į gyvą, į amžiną
vėjo rankomis
kuriamą rūmą.

Šnabžda kulkinės ir
smiltlendrės užpustytų kaimų
vardus. Girgžteli senpušė,
ant vėtrungės
devynbalsė pragysta.
Į visą pasaulį
kopos viršūnėje atsidust:
už tai, kas jau miršta,
ir už tai,
kas dar tiktai gimsta.

Vakaras kvepia dumbliais
ir rūkoma žuvimi.
Paukščių, pulkelis
sukrinta į pamario guobų
guotą. Ramybė su tavimi!
Ramybė su tavimi!
Pro rūką tarp medžių išnyra
briedžio galva karūnuota.

2. Klaipėda

Būk pasveikintas, uoste!

Pasveikinti būkit laivai!

Navigare necesse est:

būtina yra plaukti.

Bet ar buvai kam nors inkaru?

Ar švyturiu kam nors jau

buvai? Tai uosto likimas:

likti ant kranto ir laukti.

Klaipėda: kuršio akmuo.

sutrupinęs vikingo skydą.

Prie jūros kurstomas

laužas istorijos naktį

audringą. Anikė iš Taravos,

savo atspindį Danės

upėj išvydus.

Kariljono varpų

gaudesys: amžiną atilsį:

nuskendo,

dingo...

Taip ir pinasi dienos

iš žemės, vandens ir

dangaus, iš parko ramybės,

iš gatvės ir uosto

triukšmo. Ant, iš horizonto

laivas išskyla:

ateina, ieško

žmogaus. Nubunda

aukštaūgiai

kranai ir lenkiasi

prie atsivėrusio

triumo.

3. Palanga

Tartum gyvi gintaro gabalai

– įdegę kūnai paplūdimy

su savo inkluzais:

meile, pykčiu,

neapykanta, gerumu.

Ne saulė – gyvybė

įkaitusi ritasi dangumi,

nusileidžia į žemę

ir nutvilkina nuogumu.

Šešėliuota parko

ramybė. Alsuojanti jūra

šalia. Ištiesei ranką – ir

glostyk takų ir alėjų tylą.

Ak, Palanga, ak,

prijaukinta paukštė žalia,

ak, margaspalvė minia,

vakarėjant įtekanti

į tiltą...

Rudenio vėjas
vartys kaštonų lapus
ir prisiminimus,
blaškysis
lyg po ištuštėjusių
šokių salę.
Bet atneša kažką audringa
jūra. Kažką – visą laiką į mus.
Tikriausiai:
nuogą,
įkaitusią
vasaros
Moterį: Saulę.

4. Vaizdas į jūrą

Į Baltijos glėbį
Lietuva banguodama
teka, nuo Žemaitijos
kalvų, pasistiebus,
į vakarus žiūri, regėdama
besileidžiančios saulės
mirkuliuojantį taką, sapnuodama
vėjų draskomą kopą pajūry.

Gyvoji žemės sesuo,
jūra! Pasaulio gelme
sūrioji! Paskendusi
savyje, mąstanti žmogų
ir laivą. Tokia didelė
ateini ir prie kranto sustoji,
apsisuki ir nueini, suvokdama
save tiktai laisvą.

Būk su mumis – kaip prakaito
lašas, riedantis skruostu,
kaip mėlyna paukštė,
kuri iš tolybių
prie kojų mums krenta.
Duokdie, kad ir iš mūsų širdžių
– iš tavo gyvųjų uostų –
išplauktų meilės laivai,
sujungiantys jūrą ir krantą.